

καὶ καθιστᾷ τὴν ζωὴν μου ποικίλην, καὶ γεμάτην ὥσθ ἦτο κατὰ τὰς προηγουμένας φάσεις.

Ίσως δὲν ἐκφράζομαι διαυγῶς· ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι διαυγέστατα· ὅτε ἔχασα πᾶν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀτομικὴν ζωὴν μου, ἐνῷ τὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον μου (ἄλλως λεγόμενον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ καλὸν ὅλων) δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ἐξυπνήσει μέσα μου, ἐτρόμαξα. Ἀλλὰ καθησύχασα, ὅταν τὸ τελευταῖον τοῦτο αἰσθημα ἐγεννήθη. Εὕρσκα τότε ἐν αὐτῷ τὴν προσωπικὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ἀτομικὴν εὐτυχίαν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερον, ὅταν ἡ ἐμπαθὴς ἐπιθυμία νὰ καταστήσω εὐτυχὴ τὴν ἀνθρωπότητα ἐξασθενεῖ ἐν ἐμοί. Καὶ πολλάκις εἶδος φόβου μὲ κυριεύει, ὡς ἐὰν εὐρίσκωμην εἰς ἀπέραντον ἔρημον.

Ἄλλ' ἡ τάσις μου πρὸς νέαν ζωὴν καὶ ἡ προσπάθειά μου νὰ παρασκευασθῶ δι' αὐτὴν, διαδέχεται ἤδη εἰς τὴν ἐξαφανισθεῖσαν ψυχικὴν κατάστασίν μου· ἐγεννήθησαν ἀπὸ ταύτης καὶ εὕρισκω ἐν αὐταῖς τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν τοῦ μέλους τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

Παρασκευαζόμενος διὰ νέαν ζωὴν φθάνω ταυτοχρόνως τὸν παλαιὸν σκοπόν· τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦτο μετὰ μεγαλειτέρας βεβαιότητος παρὰ καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἦτο ὁ μόνος σκοπός μου.

Ζητῶν νὰ συναντήσω τὸν Θεόν, νὰ ἐγκλείσω ἐν αὐτῷ τὴν θεῖαν ἀρχὴν, πραγματοποιῶ ἀσφαλέςτερον καὶ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ προσωπικὸν καλόν. Καὶ τοῦτο πραγματοποιεῖται χωρὶς βίαν, χωρὶς κούρασιν, μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχον καὶ ἐν φαιδρότητι!

Ὁ Θεὸς εἴη μοι βοηθός!

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ—μητέρες τῶν πλυνσίων τάξεων ἢ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν κακῶν, τὰ ὅποια ὑφίστανται, εἰς τὰς χεῖρας σας.

Ὅχι· ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀσχολοῦνται μόνον εἰς τὸν καλλωπισμὸν, εἰς τὴν κόμμωσιν, εἰς τὴν γοήτευαν τῶν ἀνδρῶν καὶ παρὰ τὴν θέλησίν των, κατὰ λάθος, μετ' ἀπελπισίας γεννῶσι τέκνα καὶ παραδίδουσι ταῦτα εἰς τροφούς, οὔτε ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐπιδίδονται εἰς διαφόρους σπουδὰς καὶ ὁμιλοῦσι περὶ τῶν κινήσεων κέντρων ταῦ ἐγκεφάλου καὶ περὶ διαφορικοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπίσης προσπαθοῦσι νὰ ἀποφύγῃ τὴν γέννησιν τέκνων, ἵνα μὴ ἐμποδίσωσι τὴν ἀνοησίαν αὐτῶν, τὴν ὅποian ὀνομάζουσιν ἀνάπτυξιν, ἐλλ' ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες—μητέρες, αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν γέννησιν τέκνων, ἐν γνώσει καὶ μετὰ προθυμίας ὑποτάσσονται εἰς τὸν αἰώνιον καὶ ἀμετάβλητον νόμον, γνωρίζουσιν δὲ τὸ βάρος καὶ ὁ κόπος τῆς ὑποταγῆς ταύτης εἰς ὁ προσορισμὸς τῆς ζωῆς των, ἰδοὺ αὐταὶ αἱ γυναῖκες—μητέρες τῶν ἡμετέρων πλου-

σίων τάξεων εἶναι ἐκεῖναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων περισσότερον πασῶν ἄλλων κείναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν συμφορῶν αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐπιβαρύνουσι.

Σεῖς, γυναῖκες—μητέρες, ἐν γνώσει ὑποτασσόμεναι εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, σεῖς μόναι γνωρίζετε ἐν μέσῳ τῆς σημερινῆς δυστυχούς, διεστραμμένης, ἀπολεσάσης τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου κοινωνίας, σεῖς μόναι γνωρίζετε τὴν πραγματικὴν ἰδέαν τῆς ζωῆς, κατὰ τὸν θεῖον νόμον, καὶ σεῖς μόναι διὰ τοῦ παραδείγματός σας δύνασθε νὰ ἐπιδειξέτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνην τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, τὴν συνισταμένην εἰς τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, τῆς ἥποιας στεροῦσιν ἑαυτούς. Σεῖς μόναι γνωρίζετε ἐκεῖνον τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν χαρὰν τὴν καταλαμβάνουσαν πᾶν ὄν, μὴ ἀπομακρυνόμενον ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Σεῖς γνωρίζετε τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγον, τὴν εὐτυχίαν ἢ ὁποῖα δὲν τελώνει, δὲν διακόπτεται, ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας εὐτυχίας, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ τέκνον. Σεῖς μόναι διαν εἶσθε ἀπλᾶ καὶ εὐπειθεῖς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, γνωρίζετε ὅχι τὸν ἀστέον καὶ κίβδηλον κόπον, τὸν ὁποῖον οἱ ἄνδρες τῆς τάξεώς σας καλοῦσι κόπον, ἀλλὰ γνωρίζετε τὸν ἀληθῆ, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθωρισμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γνωρίζετε καὶ τὰς ἀληθεῖς ἀμοιβὰς τοῦ κόπου τοῦτου καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποῖαν οὗτος παρέχει. Σεῖς μετὰ τὴν χαρὰν τοῦ ἔρωτος· ἐν ταραχῇ, φόβῳ καὶ ἐλπίδι περιμένετε τὴν βασιαντικὴν κατάστασιν τῆς ἐγκυμοσύνης, ἢ ὁποῖα κάμνει ὑμᾶς ἀσθενεῖς ἐπὶ 9 μῆνας, φέρει ἡμᾶς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου καὶ εἰς ἀνυποφόρους ὥλινγας καὶ πόνους.

Σεῖς γνωρίζετε τὰς συνθήκας τοῦ ἀληθοῦς κόπου, ὅταν μετὰ χαρᾶς ἀναμένετε τὴν στιγμήν τῶν φοβερωτάτων βασάνων, μετὰ τὰς ὁποῖας ἐπακολουθεῖ ἡ εἰς σᾶς μόνον γνωστὴ εὐδαιμονία.

Σεῖς γνωρίζετε τοῦτο, ὅταν ἀμείψω μετὰ τὰς βασάνους ταύτας ἄνευ ἀναπαύσεως, ἄνευ διακοπῆς, ἐπιλαμβάνετε ἄλλης σειρᾶς κόπων καὶ βασάνων, τῆς ἀνατροπῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀπαρνεῖσθε ὑπέκουναι εἰς τὸ αἰσθημὰ σας καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιτακτικωτέραν ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὕπνον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν παροιμίαν εἶνε ἀγαπητότερος καὶ παρὰ καὶ μητρός, καὶ μῆνας, εἴη δὲν κοιμᾶσθε ἐπὶ ὀλόκληρον νύκτα, ἐγίστε δὲ καὶ ἐπὶ πολλὰς κατὰ σειρὰν ἀλλὰ μὲ αἰμωδιατμένας χεῖρας λικνίζετε τὸ σπαράσσον τὴν καρδίαν σας ἀσθενὲς τέκνον σας. Καὶ ὅταν σεῖς πράττετε τοῦτο ὅχι οὐδενὸς μὴ ἐνθαρρυνόμεναι, ὅχι οὐδενὸς ἐρωμεναι, μὴ ἀναμένονσαι παρ' οὐδενός, ἐπαίνους ἢ βραβεῖα, ὅταν σεῖς πράττετε τοῦτο ὅχι ὡς κατώρθωμα, ἀλλ' ὡς ὁ ἐργάτης τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς ὁ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ ἀγροῦ, οἰσθαλόμεναι δι' ὅλον τὸν καθήκον σας ἐπράξατε, τότε γνωρίζετε τί εἶνε ὁ κίβδηλος κόπος· διὰ τὴν δόξαν καὶ τί ὁ πραγματικὸς ὁ συνιστάμενος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, ὑποδείξετε τὰς ὁποῖας αἰσθάνεσθε ἐν τῇ καρδίᾳ σας. Σεῖς γνωρίζετε ὅχι, ἐὰν εἴσθε ἀληθινῇ μητρί, εἶνε ἀδιαφοροῦ ἂν βλέπη τις τὸν κόπον σας ἢ ὅχι, ἂν σᾶς ἐπαίνῃ τις διὰ τοῦτο ἢ ὅχι, γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι ἐκεῖνοι διὰ τοὺς ὁποῖους κοπιάζετε ὅχι μόνον δὲν θὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο, ἀλλὰ συχνάκις θὰ βασανίσωσι, θὰ μεμφθῶσιν ὑμᾶς. Καὶ μὲ τὸ ἐπόμενον παιδίον τὸ αὐτὸ πράττετε, πάλιν ὑποφέρετε, πάλιν ὑποβάλλεσθε εἰς τὸν αὐτὸν ἀφανῆ φοβερόν κόπον καὶ πάλιν δὲν περιμένετε παρ' οὐδενός ἀμοιβὴν καὶ αἰσθάνεσθε τὴν αὐτὴν ἰκανοποίησιν.

Ἐὰν εἴσθε τοιαύτη γυνὴ, δὲν θὰ εἴπητε οὔτε μετὰ δύο τέκνα, οὔτε μετὰ εἰκοσιν ὅτι ἀρκετὰ ἐγεννήσατε, ὡς δὲν θὰ εἴπη 50οῦτης ἐργάτης ὅτι ἀρκετὰ ἐργάθῃ, ἐφόσον τρώγει καὶ κοιμᾶται καὶ οἱ μὲν ὡς αὐτοῦ ζητοῦσιν ἐργασίαν. Ἐὰν εἴσθε τοιαύτη γυνὴ, δὲν θὰ ἀναθέσγη τὴν διατροφὴν καὶ περιποίησιν τῶν τέκνων σας εἰς ἑξῆς μητέρα, ὡς δὲν θὰ δώῃ ποτὲ ὁ ἐργάτης εἰς

ἀνθρώπων ἄλλον νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον τὸ ὅποιον αὐτὸς ἤρχισε καὶ σχεδὸν ἐτελείασε, διότι διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην περιορίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ ἐπομένως ὅσον πληρεστέρα καὶ εὐτυχεστέρα εἶνε ἡ ζωὴ σας, τόσοον περισσότερα θὰ εἶνε καὶ ἡ ἐργασία αὕτη "Οἷαν λοιπὸν σὲς εἶσθε τοιαύτη—καὶ τοιαύται ὑπάρχουσιν ἀκόμη πρὸς εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων—τότε τὸν ἔγμον τῆς ὑποταγῆς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου σὲς καθοδηγεῖσθε εἰς τὴν ζωὴν σας; θὰ ἐμβάλῃτε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου σας, τῶν τέκνων σας καὶ τῶν οἰκείων σας. Ἐὰν σὲς εἰσθε τοιαύτη καὶ ἐξ ἑαυτῶν γνωρίζετε ὅτι μόνον ὁ μετ' αὐταπαρνήσεως, ἀφανῆς, ἀνευ ἁμοι-

βῆς κόπος, ὁ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς, ὁ μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων ἐντεινόμενος χάριν τῆς ζωῆς, τῶν ἄλλων εἶνε ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ παρέχων αὐτῷ χά-
ραν, τότε ὁμοίως ἀπαιτήσεις θὰ ἔχητε καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, πρὸς αὐτὸν τὸν κόπον θὰ παροτρύνετε τὸν σύ-
ζυγον καὶ κατὰ τὸν κόπον τοῦτον θὰ ἐκτιμᾶτε τὴν ἀξίαν
τῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τὸν κόπον τοῦτον θὰ προε-
τοιμάσῃτε καὶ τὰ τέκνα σας.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ
ὑπὸ Π. Α. Παναγοπούλου

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΝΕΤΙΑΣ*

Βενετία, 10 Ἰουλίου.

* Ἀγαπητή μου,

ΙΝΑΙ μερικά πράγματα τῆς ζωῆς, τὰ ὅποια ὅσον καὶ ἂν θελήσῃ τις νὰ γράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ ὅσον καὶ ἂν θελήσῃ εἰς τὰς γλῶσσας αὐτοῦ σελίδας πιστὰ νὰ φυλάξῃ μερικὰς φωνὰς τῆς καρδιᾶς του, δὲν φθάνει διὰ τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἀνακουφίζει, δὲν παρηγορεῖ. Πολλάκις εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἡ γραφὴ σταματοῦν καὶ ἡ καρδιά κουράζεται. Διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ καὶ ξεκουρασθῇ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην μιᾶς ἄλλης ψυχῆς, ἡ ὁποία νὰ τὴν ἐννοεῖ, νὰ τὴν ἀγαπῇ. Διὰ τοῦτο, Ἄννα μεν μόλις ἐφθασα ἐδῶ κατὰ τὰς τέσσαρες μετὰ μεσημβρ' α', ἀνεπαυθὴν ὀλίγον καὶ τώρα ἀφιερώνω τὰς πρώτας ὥρας μου εἰς σέ. Ναί, ἡ ψυχὴ μου ἔχει ἀνάγκην νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἰδικήν σου, ἡ ὁποία τὴν ἐννοεῖ καὶ τὴν ἀγαπᾷ ὅτι, ἀπὸ πέντε ἡμερῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν δηλ. τοῦ ταξιδίου μου, ἠσθάνθη καὶ ἐσκέφθη.

Τὸ ταξιδίδιόν μου αὐτὸ, θεωρῶ ὡς τὸ ὠραιότερον ἐξ ὅσων ἔχω κάμει ἕως τώρα. Ὁμοιάζει κατὰ τὴν γλυκύτητα τὸν οὐρανὸν τῆς Βενετίας, τὸν ὅποιον τὴν σιγὴν ταύτην θαυμάζω ἐκ τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου μου... Τὶ ἥρεμος οὐρανός!.. Λοιπὸν, ἐνθυμείσαι τὸ Σάββατον; Εἰς τὴν προκυμαίαν πρὶν σὰς ἀφίσῃ ἐφίλησα τελευταίον καὶ ἔσφιξα εἰς τὴν ἀγκαλίαν μου τὸ μικρόν μου ἀδελφάκι, τὸ ὅποιον μ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν. Γλυκὸ μου παιδί! Δὲν ἠγνόει τίποτε ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ κακὸ, τὴν ταραχὴν, καὶ φαίνεται ὅτι ἡ θεὰ τοῦ μεγάλου ἀτμοπλοίου τοῦ Lloyd τὸ ἐτρόμαξεν. Ἐνθυμείσαι ὕστερα;... ἔτρεξα γλῆγωρα εἰς τὴν γέφυρα καὶ σὰς ἔβλεπα ἀπ' ἐκεῖ, ἕως ὅτου τὸ πλοῖόν μας μεγαλοπρεπέστατον, ἐσάρκωσε τὴν ἀγκυράν του, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐξῆλθε τοῦ λιμένος μὲ ὑπερηφάνειαν ἀγρίου θηρίου. Σὰς ἐχαίρετον ἀκαταπαύστως μὲ τὸ μανδίλι μου, καὶ σὲς ὅλοι, ἀπὸ τὴν προκυμαίαν ἐκινούσατε τὰ ἰδικὰ σας.

*) Σ. Π. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐγράφθησαν ὑπὸ διακεκριμένης Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, διαμενοῦσας ἀπὸ ἐτῶν ἐν Παριείοις.

Ἀκόμη νομίζω ὅτι βλέπω σέ νὰ κινῆς τὴν ἀσπρην σου ὀμπρὲς... Τί συγκίνησις!.. πόσα δάκρυα! Σιγὰ σιγὰ ἐξήλθομεν εἰς τὴν ἀνοιχτὴν θάλασσαν καὶ ὅλοι μαζὺ μετὰ τῆς πόλεως ἐχάθητε ὀπισθεν τοῦ ὁρίζοντος. Ἐγὼ δέ, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν ἔμεινα σύννους, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ συνταξιδιώται μου εὐθυμοὶ κατῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τὸ ἀπογευματινὸν τσάϊ των. Ἐβλεπον διαρκῶς τὴν πράσινην θάλασσαν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καθόλου εὐχάριστον ὄψιν... καὶ ἐσκεπτόμην πάντοτε σὰς. Τίς οἶδε πότε πάλιν θὰ ἐπανίδω τοὺς γο-
νεῖς μου, τὰ ἀδελφάκια μου, τοὺς λατρευτούς μου φίλους. Ἐξητοῦσα παρηγορίαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐκεῖνη ἀγρίευσεν... καὶ ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι τὸ πλοῖόν μας δὲν ἔσχιζεν ἥσυχά τὰ μεγάλα κύματα τῆς Μεσογείου. Ἐκάθησα εἰς ἓν θρανίον καὶ ἐσκεπτόμην πάντοτε. Ψυχὴ δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐπάνω. Διήλθον ἀπὸ τῆς φαντασίας μου μία πρὸς μία καὶ αἱ δώδεκα ἡμέραι, τὰς ὁποίας διήλθον ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν μου κατόπιν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος σχεδὸν ἔτους χωρισμοῦ. Μοῦ ἐφαίνετο ὡς ἐν γλυκύτατον ὄνειρον, τὸ ὅποιον δυστυχῶς διήλθε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ ταχέως... καὶ τώρα ἔφρευγα ἐκεῖ τοῦ μ' ἐκάλει τὸ καθήκον καὶ ἡ τέχνη, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ἐγκαρδίων εὐχῶν ὅλων τῶν λατρευτῶν ψυχῶν, τὰς ὁποίας πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχον ἀρῆσει εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Ἀλεξάνδρειας Μετ' ὀλίγον ὅμως ἤρχισα νὰ κρυόνα. Τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο πολὺ δυνατὰ καὶ αἱ ψεκάδες τῶν κυμάτων ἐφθανον μέχρι τοῦ προσώπου μου. Φαίνεται ὅτι τὰ Αἰγυπτιακὰ ἐκεῖνα κύματα μοῦ ἔφερναν διὰ τοῦ λευκοῦ ἀφροῦ των τὰ τελευταῖα φιλήματα τῶν ἀγαπητῶν μου. Καὶ ἐγὼ ἐδεχόμην αὐτὰ ἐν ἐκστάσει. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ καταβῶ διότι ὁ ἀνεμος μὲ εἶχε ῥαλίση, καὶ ἡ θάλασσα ὁλονὸν ἐδαμονίζετο. Κατεβαίνω... Τί θέσμα ἐλεεινόν! Ὅλοι οἱ προσηγου-
μένους τῶν εὐθυμῶν συνταξιδιωτῶν μου, ἐσπαρμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τοὺς καναπέδες καὶ τὰς καμπίνας των ὑπέφερον ἀπὸ ναυτίαςιν. Τόσον μ' ἐπηρέασε τὸ θέσμι τοῦτο, αἱ φωναὶ, ἡ κίνησις τῶν υπηρετῶν, ὥστε ἤρχισα νὰ κλονίζωμαι καὶ ἐγὼ, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ὑπο-
φέρον ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Προσεπάρθησα κλονιζομένη πάντοτε νὰ φθάσω μέχρι τοῦ διαμερίσματος μου. Ἐκεῖ ἄλλη Κόλασις. Ἡ δευτέρα κλίνη τῆς καμπίνας μου ἦτο δοσμένη εἰς μίαν νεαρὰν κυρίαν, ἡ ὁποία ὑπέφερε φρικτὰ. Μάτην ὁ ἱατρὸς τοῦ ἀτμοπλοίου διετείνετό ὅτι μάλιστα περᾶση ἡ τρικυμία θὰ περάσῃ καὶ ἡ κατάστα-
σις τῆς. Ἐκεῖνη ἔκλαιεν, ἐφώναζεν, ἐξῆτει βοήθειαν ὡς μικρὸν παιδίον. Ἀπεφάσισα πάλιν ν' ἀνέβω εἰς